

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1140

19.01.2025 (136)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 6

Розділ третій Підпільна діяльність

Якби у нас було п'ятдесят таких людей, як Герхард Лаук, ми б захопили владу!

"Товаришу Х"

Повоєнна Європа

Наприкінці Другої світової війни Європа була фактично розділена на Захід, де домінували американці, і Схід, де домінувала Росія.

Європейці були не в захваті від такої "окупації".

Багато з них вважали американців просто *меншим з двох зол*. На відміну від більшості американців, вони не завжди розглядали США та СРСР як "хорошого хлопця" та "поганого хлопця", що зійшлися у смертельній битві за свободу проти тиранії.

Натомість їх розглядали як дві імперії, що ведуть війну за територію. Це суперництво дійсно могло перерости у повномасштабну війну. Але обидві імперії, схоже, віддавали перевагу сутичкам у формі невеликих "щіткових

війн" на периферії.

Очевидно, що "золота клітка" на Заході була більш комфортною, ніж суворий "ГУЛАГ" на Сході. Тим не менш, дехто висловлював занепокоєння, що в довгостроковій перспективі *західний занепад* може виявитися навіть *більш шкідливим, ніж східний гніт*.

Коли Захід не підтримав Угорську революцію 1956 року, навіть найзатятіші антикомуністи розчарувалися в американському уряді.

Приватні організації створювалися на Заході з метою підтримки підпільних рухів опору в окупованих країнах. Вони не отримували жодної державної допомоги чи підтримки.

Я зіграв головну роль у цій роботі!

Деякі західні уряди *толерантно ставилися до цих організацій*. Інші активно *боролися з ними!* Деякі займали позицію десь посередині між цими двома крайнощами. Назвемо їх "безпечні країни", "ворожі країни" та "нейтральні країни".

Природно, що ці приватні організації робили все можливе, щоб заохочувати *толерантність, а не переслідування!* Це означало сувору *законність* завжди і всюди, де це було можливо. Навіть там, де інакомислення було *поза законом*, опір мав бути виключно *ненасильницьким!*

Підтримка, яку надавали ці приватні організації, набувала різних форм. Моя операція спеціалізувалася на постачанні дисидентської літератури.

Ця робота стосувалася країн і правових систем, які - принаймні, за американськими стандартами - не мають жодної поваги до свободи слова. Де, скажімо, випадковий коментар другу, підслуханий незнайомцем, що стоїть поруч у метро чи сидить у ресторані, *може призвести до тюремного ув'язнення*. Дисиденти іноді проводили місяці, а то й *роки* у в'язниці за абсолютно ненасильницькі злочини проти свободи думки.

Моя перша депортація

У цій поїздки я робив навіть кращі успіхи, ніж у попередній. Все йшло гладко. Я багато подорожував по всій країні і зав'язав багато чудових знайомств.

Виголосивши коротку промову, я мав летіти в іншу провінцію, дуже далеко. Часу на поїзд не вистачало, бо наступного дня я мав бути головним доповідачем.

Ми з другом звернули увагу на одну гарну дівчину. Він запропонував мені зробити крок. Я нагадав йому, що наступного дня їду. Так йому і треба. Через

багато років ми випадково зустрілися в іншій країні. Виявилося, що він одружився з нею! Щасливий пес!

Організатор був настільки задоволений, що запросив мене виступити з такою ж промовою в іншому місті через кілька тижнів. Аудиторія там була ще більш сприйнятливою. Після офіційного завершення зустрічі Вольф-Дітер Еккерт та його друзі наполягли на тому, щоб сфотографуватися зі мною.

Того ж дня я виїхав з цієї провінції.

Наступного дня я був у гостях у друга в іншій провінції. Задзвонив телефон. Після короткої розмови він повернувся до мене і сказав: *Це був мій син. У газеті пишуть про американця, який вчора виступав з промовою в Гамбурзі і був депортований. Чи може це мати якесь відношення до ТЕБЕ?*

Ми обоє були розгублені. Очевидно, що мене не депортували. Я сидів прямо там! Все це здавалося дивним.

Я вирішив повернутися до Гамбурга потягом. Перед тим, як сісти в поїзд, я купив місцеву газету. Гортаючи її, я незабаром знайшов статтю з моєю фотографією. У підписі було написано *Герхард Лаук: Зник безвісти. У самій статті стверджувалося, що мене депортували.*

Повернувшись до міста, про яке йшлося, я запитав друга: *Чи було тут щось у газеті?*

Ганс засміявся і сказав: *Ти зробив заголовки в Гамбурзькій газеті!*

Він показав мені статтю. Звичайно, це був я! Але я все ще був збентежений твердженням, що мене депортували. Я зустрівся з адвокатом. (У молодості він був адвокатом на так званому Нюрнберзькому трибуналі... До речі, у нього теж був родич, який, будучи білою вороною в сім'ї, втік до Америки).

Він сказав мені, що "депортація" означає "наказ про депортацію". А не сама фізична депортація. Я мав зрозуміти, що на мене виписаний ордер на арешт. Мене візьмуть під варту, а потім посадять на літак і вивезуть з країни.

Уникнути арешту було б не надто складно. Але мені все одно пора було повертатися до Америки.

Я вирішила "вийти на сцену з розмахом".

Перше, що я зробив, це використав час, що залишився, з користю. Я організував успішний імпорт.

Згодом я був на зборах НДПН (*Національно-демократичної партії Німеччини*) в маленькому містечку. До мене підійшов незнайомец і запитав, чи я Герхард Лаук. Я недбало відповів: *Я чув, що його вже депортували.* Друг, що сидів навпроти мене, ледь не розсміявся вголос. Потім він вийшов на вулицю, щоб викурити сигарету. Поки він стояв перед дверима і курих, прийшов інший друг (який назвав свого сина Адольфом).

Їхня розмова відбувалася так:

До мене додому приходила поліція. Вони шукали Герхарда. Я сказала, що не знаю, де він. А ти, бува, не знаєш?

Так, він всередині!

Він думав, що це жарт. Поки не зайшов всередину і не побачив мене.

Друге, що я зробив, це зробив публічну заяву про те, що я виголошу ще одну промову під назвою: *"Чому я не визнаю наказ про мою депортацію!"* Із зазначенням часу і місця проведення. Потім я зробив запис своєї промови і зробив неочікуване: *Я насправді з'явився, щоб виголосити промову!*

Ніхто не очікував, що я це зроблю. Навіть поліція. У них там було лише двоє людей. Моє оточення переважало їх чисельно. Більше того, мій найменший "охоронець" був більший за них обох. Мій найбільший охоронець був карликовим. Однієї його посмішки було достатньо, щоб видати те, про що він думав: *Тепер я можу вбити їх, босе?*

Один міліціонер нервово попросив мене пройти з ним до відділку. Я люб'язно погодився.

До прибуття, пояснив я: *У мене вже є квиток на літак. Однак я перевірів усі можливі варіанти пересадок, як повітряних, так і наземних. Єдиний спосіб встигнути на літак - це сісти на потяг, який вирушає з цього міста за сорок п'ять хвилин.*

Рейс був з аеропорту в Люксембурзі. Я справді вивчив усі варіанти з туристичним агентом.

Він пішов запитати свого начальника. Через п'ять хвилин він повернувся. Поліцейська машина відвезла мене на вокзал. Я сів у потяг. Разом зі мною в поїзд сів один поліцейський. Я очікував, що він буде супроводжувати мене до самого аеропорту. Але він зійшов з поїзда на останній зупинці в межах міста. Я була одна і вільна!

Я думав про те, щоб залишитися в країні, але вирішив не робити цього.

Через кілька місяців, повернувшись до США, я отримав кумедну газетну статтю з тієї країни. Журналіст якимось чином виявив, що мене ніхто не супроводжував до самого аеропорту. Ніхто так і не підтвердив, що я *справді покинув країну*. Він припустив, що я, *можливо, все ще перебуваю там і працюю в підпіллі!* Я добряче посміявся. Зрештою, він був *майже* правий.

Це видання було органом західноберлінського відділення східнонімецької комуністичної партії, *Партії соціалістичної єдності*.

Моє життя в підпіллі

Звичайно, переважна більшість дисидентів живуть і працюють у своїй країні. Їхньою перевагою є те, що вони знають її вздовж і впоперек. Їхній недолік полягає в тому, що політична поліція часто знає, або принаймні здогадується, хто вони такі.

Я потрапляю в іншу категорію, бо живу на Заході. Мої візити відносно короткі: кілька днів, тижнів або місяців. Якщо тільки я не ув'язнений, тоді це роки.

У перші роки моя перша зустріч з підпільним осередком відбувалася приблизно так.

Пізно ввечері або навіть серед ночі у двері стукають. Чоловік із сонними очима відчиняє двері, щоб подивитися, хто там. На порозі стою я. Здивований погляд: *Я не знав, що ти прийдеш! Заходьте! Заходьте!*

Хочеш їсти? Ходімо на кухню. Я тобі щось приготую.

Якщо є час, ми проводимо години, навіть цілу ніч, спілкуючись і знайомлячись один з одним.

Ми повинні познайомитися один з одним. Це включає в себе знання домашньої ситуації, зайнятості та звичного розпорядку дня.

Ми повинні сформувавши особистий зв'язок, що виходить за рамки абстрактного, який вже існує. Звісно, це робить подальші новини про їхню долю більш особистими. Це люди, яких я знаю, а не статистика.

У перші дні це часто було пов'язано з алкоголем. Деякі дисиденти не довіряли б вам, якби ви НЕ напилися з ними і не розкрили свою "справжню природу". Інші не довіряли б вам, якби ви напилися. Або тому, що ви не могли втриматись від алкоголю, або тому, що ви були дисциплінованим п'яницею! Подумайте самі!

Ми повинні розробити власну "систему комунікації". Визначити, як і коли ми будемо зв'язуватися один з одним у майбутньому, коли прослуховування телефонів і навіть пряме спостереження все ускладнять.

Мої дурні жарти часто ставали тут у пригоді.

Кожна клітинка повинна мати свій власний простий код для принаймні кількох базових понять. Кожен код *відрізняється від інших*. І я повинен *запам'ятати кожен з них!* На додачу до десятків імен, адрес і телефонів. Незважаючи на виснаження і стрес. Іноді я не сплю по кілька днів, завжди в русі, завжди намагаюся бути на крок попереду політичної поліції.

Ми повинні визначити курс дій і наступний крок для нас обох.

Я маю оцінити нового співробітника. Його можливості та обмеження. Перш за все, ризики для безпеки. І я повинен вжити розумних, іноді дуже

тонких, додаткових заходів безпеки.

Цілком можливо, що це наша єдина можливість для такої зустрічі!

Наш наступний контакт може бути непрямим. Можливо, коротке і ретельно сформульоване повідомлення. Можливо, через кілька тижнів. Я повинен бути впевнений, що одержувач зрозуміє це повідомлення і вживе відповідних заходів. Навіть якщо це звучить банально або відверто безглуздо... Так, навіть якщо це означає пропустити матч з боулінгу або вечірку з нагоди дня народження.

Члени сім'ї часто присутні на початку зустрічі. Вираз страху на обличчі дружини - не рідкість. Вона знає, які наслідки може мати підпільна діяльність її чоловіка для всієї родини. Я є втіленням цього страху. Я не просто листоноша, який розносить повістки. Я ще й сама призовна комісія.

Пізніше це стає набагато простіше. По-перше, всі знають мою репутацію. Мені не треба нікому нічого доводити. По-друге, я зазвичай маю справу з людьми першої або, принаймні, досвідченими і надійними людьми другої ланки. Багато хто з нас знає один одного. Ми працювали разом у минулому.

Природно, що така концентрація кількох відомих активістів привертає увагу політичної поліції. Якщо вони здогадуються, що в цьому районі перебуває "західний агент", ця цікавість переростає в голодний ажіотаж.

Іноді мій приїзд розглядався як гарний час для вечірки! Це все, що мені було потрібно. Ще більше людей знали про мою присутність. І гуляння, і випивка.

Звичайно, я завжди закликав водіїв дотримуватися швидкісного режиму. Я не хотів, щоб звичайна зупинка на дорозі призвела до моєї ідентифікації та арешту. На жаль, цих вказівок не завжди дотримувалися. Одного разу, коли нас зупинили, я був приємно здивований, що мене не заарештували на місці. Але мені довелося здогадатися, що про мою присутність у цьому районі стало відомо.

Іншим разом мій водій наполягав на тому, щоб показати мені цікаві місця. Знаючи, що існує значна ймовірність того, що вони будуть під наглядом, я відмовився від цієї пропозиції. Але він не прийняв "ні" як відповідь. У якийсь момент я подумав про те, щоб вистрибнути з машини, що рухалася. Але це було б не тільки небезпечно, але й помітно. На щастя, все закінчилося добре.

Дізнавшись про це пізніше, інший колега нарікав: *Якби поліція знала, що ти був у цьому районі, це було б ПЕРШЕ МІСЦЕ, куди б вони звернули увагу!*

З іншого боку, я похвалила Вільфріда-Арнульфа за його художні книги. І його незвичайних домашніх улюбленців.

Одного разу наш гід їхав у машині попереду нас. Ми не знали дороги, тож

мусили їхати за ним. Звичайно, він їхав з перевищенням швидкості. Ми з водієм були дуже незадоволені цим. коментує Крістіан Ворч: *Іноді мені здається, що я повинен розстріляти всіх наших людей за некомпетентність. Тоді мені доведеться розстріляти себе за те, що я розстріляв усіх наших людей.*

Багато з цих активістів були досвідченими. Однак вони звикли до меншої інтенсивності діяльності міліції. Коли міліція знала, що я перебуваю в цьому районі, застосовувалися інші правила і процедури. Це схоже на різницю між бійкою подушками і бійкою на ножах.

Мої помешкання змінювалися від холодного підземелля до затишної квартири. Одного разу я насолоджувався платонічним товариством прекрасної жінки. Я з нетерпінням чекав на повернення наступного вечора. Але начальник місцевої служби безпеки наполіг, щоб я не ночував дві ночі в одному місці. Звичайно, він мав рацію. Тим не менш, це був єдиний раз, коли я побажав, щоб охорона була більш слабкою! Другу ніч я провів у квартирі з холодною водою. Принаймні там був туалет.

Якщо ми не могли приховати сліди, ми могли принаймні затушувати їх фальшивими слідами в інших місцях. Це робилося системно і з успіхом. Якщо в одній місцевості спрацьовували три тривожні дзвіночки, то в інших - десять. З часом переслідувачі виснажувалися. Енергійні дії перетворилися на просте пересування.

Іноді я використовував маскування. Це могла бути проста шапка. Однак я завжди носив одяг з багатьма кишенями. Я мусив рахуватися з цілком реальною можливістю того, що мені доведеться кинути все і втекти. Мені потрібно було тримати при собі документи і гроші.

Одного разу я прокинувся серед ночі. Я почув крик "Поліція!" і стукіт у двері. На щастя, це була сусідня кімната. Я подумав, що поліція просто помилково потрапила не в ту кімнату. Вони будуть біля моїх дверей за хвилину-дві. Я похапцем накинув на себе одяг і взувся, перш ніж вистрибнути у вікно.

Але мені пощастило! Вони справді переслідували хлопця з сусідньої кімнати!

Іншого разу я почув, як хтось вигукнув моє ім'я на залізничному вокзалі Франкфурта. Я вдавав, що не почув, і продовжив йти до виходу. Але чоловік мене наздогнав. На щастя, він виявився співчуваючим!

Я носив бороду кілька місяців. Як правило, чоловіки обманювалися, але жінки все одно впізнавали мене. Можливо, жінки просто більш пильні. З іншого боку, можливо, це була моя безпомилкова сексуальна привабливість.

Так чи інакше, моя власна підпільна діяльність мала як переваги, так і

недоліки.

Серед переваг - міжнародні подорожі та спілкування з цікавими людьми. Наприклад, я познайомився з кількома дуже красивими дівчатами! На думку спадають три: "польська принцеса", "балтійська баронеса" і "принцеса мафії".

Серед недоліків - депортації. Мій особистий рекорд - *дві депортації за один місяць* - за прямим наказом заступника голови Міністерства внутрішніх справ США!

Однією з переваг моєї позакласної діяльності є те, що я маю постійне запрошення на БЕЗКОШТОВНЕ проживання в одному з кількох державних гуртожитків.

Ці першокласні, міцно збудовані заклади настільки популярні, що потребують високих стін, колючого дроту та озброєних охоронців, щоб утримати натовп, який намагається проникнути всередину! Навіть окремі кімнати, як правило, приватні, з водопроводом, мають ґрати на вікнах, щоб не пускати туди натовп.

Обслуговування номерів доставляє професійно приготовану їжу у ваш номер. Вона навіть не чекає на чайові! Тренажерний зал, перукарня, медичний пункт, пральня, бібліотека і навіть магазин позбавляють необхідності залишати заклад навіть під час тривалого візиту.

Інші гості забезпечують захоплюючий асортимент різноманітних співрозмовників. Цікавих історій та корисної інформації тут предостатньо.

Ти ревнуєш? Не варто! Ви теж можете претендувати на БЕЗКОШТОВНЕ перебування. Просто знайдіть найефективніший слоган і вигукніть його на будь-якій жвавій площі.

Є такий популярний жарт. У надзвичайній ситуації не кличте поліцію. Замість цього вигукуйте гасло опору. Поліція приїде набагато швидше!

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

